

Sygn. akt VIII U 1455/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r. w Gliwicach

sprawy P. V.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. V.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 czerwca 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu P. V. prawo do emerytury począwszy od 20 maja 2014r.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt VIII U 1455/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 czerwca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu P. V. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A, a jedynie 9 lat, 8 miesięcy i 20 dni takiej pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z załączonymi dokumentami oraz zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres ponad 15 lat i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, a dodatkowo podniósł, że do okresów pracy w warunkach szczególnych zaliczył odwołującemu zatrudnienia w (...) S.A. jedynie w okresie od 10 kwietnia 1975r. do 31 lipca 1981r.; od 1 grudnia 1985r.

do 31 lipca 1988r. i od 1 listopada 1995r. do 14 czerwca 1997r., natomiast nie zaliczył do takiego charakteru jego pracy w pozostałym okresie zatrudnienia u tego pracodawcy ponieważ w przedłożonym przez ubezpieczonego świadectwie pracy pracodawca potwierdził wyłącznie powyższe okresy jako pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony P. V., urodzony (...) od 17 marca 1997r. jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W dniu 16 kwietnia 2014r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 20 maja 2014r.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, z tym że w ocenie ZUS udowodnił jedynie 9 lat, 8 miesięcy i 20 dni okresów pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 9 czerwca 2014r.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych, pracy wykonywanej w okresie od 25 stycznia 1973r. do 9 kwietnia 1975r., od 1 sierpnia 1981r. do 30 listopada 1985r. oraz od 1 sierpnia 1988r. do 31 października 1995r. w (...) S.A., ponieważ pracodawca w przedłożonym świadectwie nie uwzględnił tych okresów do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W toku procesu Sąd ustalił, iż że ubezpieczony z dniem 25 stycznia 1973r. podjął zatrudnienie w (...) S.A. na stanowisku ślusarza. Przez pierwszy rok zatrudnienia u tego pracodawcy, pracował jako ślusarz, a następnie podjął wewnątrzzakładowy kurs spawacza, którego instruktorem był świadek W. S.. Po ukończeniu tego kursu w roku 1974r. odwołujący pracował jako przepalacz gazowy. Przedsiębiorstwo zajmowało się świadczeniem usług w zakresie budowy różnego rodzaju konstrukcji stalowych na rzecz górnictwa. Jako, że były to obiekty wielkogabarytowe i przeznaczone do ciężkich warunków pracy, wszelkie elementy były wykonywane z grubych metalowych elementów, które należało wyciąć palnikiem gazowym, a następnie połączyć w technologii spawalniczej.

Odwołujący pracował w dziale produkcji obudów górniczych. W skład tego wydziału wchodziły brygady produkcyjne składające się ze ślusarzy i spawaczy. W każdej brygadzie był co najmniej jeden spawacz, a przeważnie było ich więcej. Ubezpieczony w okresie od ukończenia kursu spawalniczego, do końca zatrudnienia u tego pracodawcy, miał swoją brygadę, gdzie był spawaczem, zaś do pomocy miał ślusarzy. Do jego obowiązków w tym czasie należały wyłącznie prace spawalnicze. Do jego obowiązków należało w szczególności wycinanie i spawanie konstrukcji stalowych na hali produkcyjnej. Na stanowisku spawacza pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a przeważnie nawet kilkanaście godzin na dobę. W tym czasie otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych i mleko.

Sąd ustalił ponadto, w oparciu o zeznania świadka B. M., który był planistą, a ostatecznie kierownikiem działu przygotowania produkcji, iż zmiana nazewnictwa pracy odwołującego była związana z taryfikatorem wynagradzania pracowników. Ślusarz miał wyższą kategorię zaszerogowania niż spawacz i przeważnie spawaczom dopisywano również stanowisko ślusarza, aby zapewnić im wyższe wynagrodzenie. Kolejne zmiany stanowiska jego pracy związane były z ukończeniem kolejnych kursów, które umożliwiały mu otrzymywanie wyższego wynagrodzenia, zaś pracodawca za każdym razem gdy zwiększał stawkę, to równocześnie zmieniał również nazwę jego stanowiska pracy.

Odwołujący nie starał się o sprostowanie u pracodawcy jego świadectwa pracy, bowiem w tym czasie jego stan zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu, w związku z czym otrzymał prawo do renty i nie miał siły do zajęcia się tą sprawą. W trakcie postępowania przed organem rentowym w trakcie starania się o rentę ZUS w wywiadzie

zawodowym, stanowiącym podstawę określenia jego zdolności do pracy na konkretnym stanowisku, uznał, że odwołujący wykonywał pracę palacza autogenicznego od 1974r. Obecnie pracodawca odwołującego już nie istnieje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: G. S., W. S. i B. M. (zapis rozprawy z dnia 24 września 2014r. minuty od 3.04 i nast.), wyjaśnień odwołującego (zapis rozprawy z dnia 24 września 2014r. minuty od 35.31 i nast.), a także akt osobowych ubezpieczonego (koperta k.37), a także formularza ZUS N5 (k.13).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy. W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i wyjaśnieniom ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają. Należy również podkreślić, że zarówno świadkowie, jak i sam ubezpieczony precyzyjnie i w sposób nie budzący najmniejszej wątpliwości określili charakter pracy odwołującego. Ponadto przebieg zatrudnienia odwołującego i rodzaj wykonywanej przez niego pracy w spornym okresie, wynikające z zeznań świadków i wyjaśnień ubezpieczonego, znajduje pełne potwierdzenie w jego dokumentacji osobowej. W szczególności z akt płacowych wynika, iż odwołującemu przysługiwał dodatek za pracę warunkach szkodliwych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, P. V. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn
2. ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaś do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy okresy zatrudnienia P. V. w (...) S.A. w okresie od 25 stycznia 1973r. do 9 kwietnia 1975r., od 1 sierpnia 1981r. do 30 listopada 1985r. oraz od 1 sierpnia 1988r. do 31 października 1995r. można uznać z okresy pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku, wykonywanej w szczególnych warunkach, a tym samym, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, po ukończeniu 60 roku życia.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. na dzień 31 grudnia 2008r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. oraz nieprzystąpieniu do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wymieniony wyżej wykaz A nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym są pracami w szczególnych warunkach, uprawniającymi do niższego wieku emerytalnego.

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w tej konkretnej sprawie wykazało w sposób jednoznaczny, że ubezpieczony P. V. ukończył 60 rok życia, i na dzień 31 grudnia 1998r. udowodnił łącznie ponad 25 lat okresów

składkowych i nieskładkowych, w tym ponad 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Nie budzi wątpliwości Sądu, że praca ubezpieczonego w (...) S.A. w okresie najpóźniej od roku 1974 do końca zatrudnienia u tego pracodawcy była faktycznie pracą w warunkach szczególnych określoną w wykazie A, dziale XIV:

- poz. 12, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu spornych okresów pracy, argumentując że pracodawca nie potwierdził tych okresów w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Trzeba jednak podkreślić, iż w myśl z ugruntowanego już stanowiskiem judykatury i doktryny „sądy pracy i ubezpieczeń społecznych rozpoznając sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych dokonują kontroli zgodności decyzji administracyjnych wydanych w tych sprawach z prawem w trybie odrębnym określonym w kodeksie postępowania cywilnego, w którym to trybie **nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu administracyjnym toczącym się przed organami rentowymi**” (vide – wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1996r., sygn. akt III AUr 235/96, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1997r., nr 1, poz. 2).

Tak więc w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych mogą być przeprowadzane wszelkie dowody zmierzające do prawidłowego rozstrzygnięcia, w tym zeznania świadków.

Z powyższych przyczyn, Sąd stwierdził, że P. V. z momentem osiągnięcia wieku emerytalnego spełnia łącznie wszystkie warunki niezbędne do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikających z treści art. 184, ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a tym samym jego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak sentencji wyroku.

SSO Joanna Smycz